

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra MED KUL OG KRIDT SKITSER (FORAAR 1872)

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 34. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-idm139703123920656/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

og vi pressede paa. Du Altforbarmende, hvor det blæste! Vi fik Bramraaen til Dæks, netop som Storstangen gik over Bord; det læmpede lidt; men alligevel slæbte vi den læ Nok paa Fokkeraaen under Vand. Hver Gang Rælingen blev tvungen under, og Vandet brød over Dækket, tænkte jeg paa den stakkels unge Lady neden under. Det var umuligt andet, end at hun maatte være vaagnet ved de svære Duvninger, og maaske havde hun endogsaa faaet Vand ned til sig. Jeg kunde imidlertid ikke forlade Dækket, førend vi havde klarat den nærmeste Pynt fra os, men lige saa snart vi var kommen om paa den anden Boug, og havde Landet et godt Strykke agter og den saabne Sø for os, gik jeg hen til Kaprajnen og spurgte ham, hvor han havde kunnet bære det over sig, at tage et stakkels Barn med sig i saadanne Omstændigheder paa en saadan Rejse. Han gjorde sig først brøsig, og svarede, at det kom ikke mig ved; Sagen var i Orden mellem Familien og ham; den unge Miss skulde saa hurtigt som muligt til London, hvor hun skulde afleveres hos en Tante, som boede i et Hus i Greenwich nede ved Floden, og som skulde sørge for, at det hele blev holdt hemmeligt. Men jeg sagde ham igen, at det var Synd og Skam, og at han burde have nægtet at tage hende om Bord i saadan et Vejr, om saa Familien var nederdrægtig nok til at fordre det, og om den saa havde givet ham nok saa mange Penge derfor. Og saa slog jeg paa, at hvis nu han, den gamle, selv havde haft en Datter, og hun havde gjort Dit og Dat, og Historien var faldet saadan ud, om saa han havde kunnet nænne at sende hende ud i en Storm, uden at give hende nogen Menneskesjæl med, som kunde hjælpe hende. Saa blev han mild, og saa bad han mig gaa ned og se, hvordan hun havde det, og han tilføjede, at jeg ikke behøvede at komme paa Dækket saa snart igen; han skulde nok besørge Vagten; jeg kunde bedre yde en Haandsrækning dernede, — det forstod han sig ikke paa.

Da jeg saa kom ned i Arken, var den stakkels unge Dame ganske rigtig vaagen. Hun sad paa Kanten af Køjen med Hovedet støttet i sin Haand. Den nydeligste lille Fod stak frem under Kjoien, og den Del af Armen, som kom til Syne i det vide Kjolæarme, var ligesom Sneen. Hun græd ganske sagte, og Taarerne piblede frem under den Haand, hun holdt for Øjnene. Lige idet jeg aabnede Døren, krængede Skuden voldsomt over, og det stakkels Barn vilde være styrtet ud paa Gulvet, hvis jeg ikke havde grebet hende i mine Arme. Hun slog de forgrædte, men saa søde og milde Øjne op, og saa' paa mig, og saa sagde hun blot disse Ord: „Francis, hvorfor har Du ladet mig være ene saa længe?“ Og saa lænede hun sig tilbage, og knugede min Haand inder i sin. Jeg vidste slet ikke, hvad jeg skulde gøre. Jeg vilde nødig sige hende, at jeg ikke var den, hun antog mig for.